

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

ความตกลง TRIPs ได้วางบทบัญญัติในเรื่องการบังคับสิทธิไว้ในภาค 3 ซึ่งนอกเหนือจากมาตรการทางแพ่งแล้ว ยังมีการนำมาตราทางอาญามาใช้ในการบังคับสิทธิด้วย กล่าวคือ โดยหลักแล้ว เอกชนเป็นผู้มีหน้าที่ในการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเมื่อมีการละเมิดเกิดขึ้น เนื่องจากสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเป็นสิทธิทางเอกชน ดังที่กล่าวไว้ในส่วนอารัมภบทของความตกลง TRIPs ความว่า "Recognizing that intellectual property rights are private rights" และเป็นกรณีที่ใช้มาตรการทางแพ่ง อย่างไรก็ตาม หากการละเมิดมีผลกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ รัฐจะเข้ามามีบทบาทในการบังคับสิทธิ และเป็นกรณีที่ต้องนำมาตราทางอาญามาใช้บังคับ จึงเห็นว่า ความตกลง TRIPs ได้นำมาตรการทางอาญามาใช้ในการบังคับสิทธิ เพื่อให้ความคุ้มครองแก่ผู้ทรงสิทธิอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ประเทศไทยได้เข้าเป็นประเทศสมาชิกขององค์การค้าโลกจึงมีพันธกรณีที่ต้องปฏิบัติตามความตกลง TRIPs ดังนั้น มาตรการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศไทย จึงเป็นผลจากการอนุวัติการกฎหมายภายในให้สอดคล้องตามความตกลง TRIPs ซึ่งเป็นมาตรฐานขั้นต่ำ (Minimum Standard) ที่ประเทศสมาชิกมีพันธกรณีต้องปฏิบัติ ซึ่งหากพิจารณาถึงการเยียวยาความเสียหายทางแพ่งกรณีละเมิดลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า จะพบว่า ประเทศไทยได้ยอมรับหลักการตามความตกลง TRIPs เกี่ยวกับมาตรการทางแพ่งและมาตรการชั่วคราว อาทิ ค่าเสียหายที่แท้จริง (Actual Damages) ค่าใช้จ่ายอันเกี่ยวเนื่องกับความเสียหายที่เกิดขึ้น (Expenses) ค่าเสียหายอันเนื่องมาจากรายได้หรือกำไรจากการกระทำละเมิด (Account of Profits) เฉพาะในกรณีละเมิดลิขสิทธิ์ คำสั่งห้ามกระทำการ (Injunction) และคำสั่งขอให้สืบพยานหลักฐานไว้ก่อน (Anton Piller Order) เป็นต้น

หากพิจารณาถึงประเทศสมาชิกอื่น ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และญี่ปุ่น จะเห็นได้ว่า ล้วนเป็นประเทศพัฒนาที่มีบทบาทในการผลักดันให้มีการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาตามมาตรฐานขั้นต่ำในความตกลง TRIPs ซึ่งเป็นหลักการที่สอดคล้องกับกฎหมายภายในที่บัญญัติไว้แต่เดิม หลักการดังกล่าวจึงเปรียบเสมือนต้นแบบให้ประเทศสมาชิกอื่นศึกษาและนำมาประยุกต์ใช้กับประเทศของตน ซึ่งรวมถึงประเทศไทย ดังจะเห็นได้จากกรณารูปแบบมาตรการ

ชั่วคราวมาจากศาลอังกฤษได้แก่ คำสั่งห้ามกระทำการ (Injunction) และคำสั่งขอให้สืบพยานหลักฐานไว้ก่อน (Anton Piller Order)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าบรรดาประเทศสมาชิกฯ มีพันธกรณีที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานขั้นต่ำในความตกลง TRIPs ซึ่งเป็นหลักการเดียวกัน หากแต่รายละเอียดของกฎหมายภายในอาจแตกต่างกันตามสภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของแต่ละประเทศ จากการศึกษาพบว่า ประเทศไทยเป็นสังคมที่ยังไม่มีการเคารพสิทธิ ซึ่งแตกต่างจากประเทศพัฒนาแล้ว เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และญี่ปุ่น ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากประเทศไทยยังไม่มีศักยภาพในการสร้างสรรค์ผลงานทางทรัพย์สินทางปัญญาเฉกเช่นประเทศที่พัฒนาแล้ว ดังนั้นกฎหมายภายในของประเทศไทยย่อมมีส่วนที่แตกต่างจากกฎหมายภายในของประเทศที่มีการเคารพสิทธิ ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ละเมิดในแต่ละประเทศ

จากการศึกษามาตรการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาทางแพ่งของไทย พบว่า ผู้ทรงสิทธินิยมนำมาตรการทางอาญามาใช้ในการบังคับสิทธิมากกว่ามาตรการทางแพ่ง ดังจะเห็นได้จากสถิติคดีของศาลทรัพย์สินทางปัญญาฯ ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2540-2547 และจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงสิทธิ จะเห็นได้ว่า ผู้ทรงสิทธิมุ่งที่จะปราบปรามมิให้มีการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา โดยไม่ประสงค์ที่จะเรียกร้องการเยียวยาความเสียหายทางการเงิน เนื่องจากในปัจจุบันผู้ทรงสิทธิประสบปัญหาจากการละเมิดลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้าเป็นอันมาก และยังไม่มีความมั่นใจว่าการละเมิดจะมีปริมาณลดน้อยลง ผู้ทรงสิทธิจึงให้ความสำคัญกับการหยุดการกระทำละเมิดเป็นประการแรก ดังนั้น ผู้ทรงสิทธิจึงดำเนินคดีทางอาญากับผู้กระทำละเมิด โดยมีได้ให้ความสำคัญกับการดำเนินคดีทางแพ่ง ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้กระทำละเมิดเข้าหลายต่อการทำความผิดและเพื่อยุติการกระทำละเมิดโดยเร็ว อีกทั้ง ผู้ทรงสิทธิยังให้ความเห็นว่า ตราบไคที่ประเทศไทยเป็นสังคมที่ยังไม่มีการเคารพสิทธิ ผู้ทรงสิทธิจะยังคงดำเนินคดีทางอาญากับผู้กระทำละเมิด

อย่างไรก็ตาม การศึกษาครั้งนี้ มิได้มีวัตถุประสงค์ในการปฏิเสธการดำเนินคดีทางอาญาของผู้ทรงสิทธิ หากแต่มีวัตถุประสงค์ในการสร้างโอกาสให้แก่ผู้ทรงสิทธิได้เลือกเยียวยาความเสียหายที่เป็นธรรมมากที่สุด ผู้เขียนจึงทำการศึกษาค้นคว้าปัญหาในการดำเนินคดีทางแพ่งเพื่อหาแนวทางแก้ไขให้การดำเนินคดีทางแพ่งมีประสิทธิภาพในการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิมากยิ่งขึ้น

ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาในการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาทางแพ่ง มีดังนี้

1. การดำเนินกระบวนการพิจารณาทั่วไป

ในการฟ้องร้องดำเนินคดีทางแพ่งจำเป็นต้องทราบชื่อและที่อยู่ของจำเลยเพื่อใช้ในการบังคับสิทธิตามคำพิพากษาของศาล แต่พบว่าผู้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้าโดยส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการรายย่อยหรือลูกจ้าง ซึ่งไม่มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ที่แน่นอน ทำให้การดำเนินคดีกับผู้กระทำละเมิดเป็นไปได้ยาก หรือแม้ว่าจะสามารถดำเนินคดีได้อาจไม่สามารถบังคับคดีกับทรัพย์สินของผู้กระทำละเมิดได้

นอกจากนั้น ยังมีข้อพิจารณาเกี่ยวกับการขยายผลจากผู้ประกอบการรายย่อยหรือลูกจ้าง ไปยังผู้ประกอบการรายใหญ่ และการยึดทรัพย์ผู้กระทำละเมิดเพื่อตัดช่องทางในการลงทุนกระทำละเมิดต่อไป โดยเฉพาะในกรณีองค์กรอาชญากรรม ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของประเทศ

2. มาตรการชั่วคราว

มาตรการชั่วคราวเป็นมาตรการเยียวยาความเสียหายทางแพ่งประการหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ หากแต่ผู้ทรงสิทธิไม่นิยมนำมาตรการชั่วคราวมาใช้ในทางปฏิบัติ สาเหตุเนื่องมาจากการใช้ดุลพินิจของศาลที่ค่อนข้างเคร่งครัด เนื่องจากศาลจะคำนึงถึงความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นกับคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งด้วย อีกทั้ง เมื่อมีการนำมาตรการชั่วคราวมาใช้บ่อย ทำให้เป็นอุปสรรคต่อผู้ทรงสิทธิหรือทนายความในการศึกษาแนวทางในการมีคำสั่งของศาล เพื่อประกอบการนำสืบพยานหลักฐานให้ศาลเห็นได้ว่ามีเหตุเพียงพอในการมีคำสั่ง

นอกเหนือจากผู้ทรงสิทธิไม่นิยมนำมาตรการชั่วคราวมาใช้ในทางปฏิบัติแล้ว ยังพบว่า การนำมาตรการชั่วคราวใช้ในการเยียวยาความเสียหายทางแพ่งให้แก่ผู้ทรงสิทธิยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ดังจะเห็นได้ การขอให้ศาลมีคำสั่งห้ามผู้กระทำละเมิดเคลื่อนย้ายทรัพย์สิน (Mareva Injunction) เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 254(2) ได้บัญญัติให้ผู้ทรงสิทธิสามารถยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งได้เมื่อมีการฟ้องร้องคดีต่อศาลแล้ว ทำให้ผู้ทรงสิทธิไม่สามารถเยียวยาความเสียหายได้ในกรณีที่ผู้กระทำละเมิดจะทำการเคลื่อนย้ายทรัพย์สินเพื่อหลบหลีกพ้นจากการชำระหนี้ในช่วงเวลา ก่อนที่ผู้ทรงสิทธิจะฟ้องร้องคดีต่อศาล

3. การพิสูจน์ความเสียหาย

ในการดำเนินคดีทางแพ่ง ค่าเสียหายถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้ทรงสิทธิ ทั้งนี้ ผู้ทรงสิทธิจะได้รับค่าเสียหายมากน้อยเพียงใด ส่วนหนึ่งย่อมมาจากการพิสูจน์

ความเสียหายของผู้ทรงสิทธิ ซึ่งพบว่า ในบางกรณี ผู้ทรงสิทธิไม่สามารถแสวงหาพยานหลักฐานมา พิสูจน์ให้ศาลเห็นถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นได้ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากความยุ่งยากในการแสวงหา พยานหลักฐานหรือมีค่าใช้จ่ายสูง

4. การกำหนดค่าเสียหาย

การกำหนดค่าเสียหายก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิ กล่าวคือ การกำหนดค่าเสียหายย่อมขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาล โดย พิจารณาจากพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด ซึ่งอาจส่งผลให้ค่าเสียหายที่ได้รับไม่เพียงพอ ต่อการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นในบางกรณี ทั้งนี้ เนื่องมาจากสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเป็น ทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง ซึ่งมีหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อมูลค่าของสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา จึงต้องอาศัย ผู้ที่มีความเชี่ยวชาญและมีความรู้ความเข้าใจในการประเมินมูลค่า

นอกเหนือจากปัญหาในการคำนวณค่าเสียหายแล้ว ยังพบว่า ในปัจจุบัน ไม่มีการ วางบทบัญญัติกฎหมายที่ชัดเจนในเรื่องค่าเสียหายอันเนื่องมาจากรายได้หรือกำไรจากการกระทำ ละเมิด (Account of Profits) ไว้ หากแต่เป็นเพียงการตีความของศาลให้ถือว่าค่าเสียหายอันเนื่องมาจาก รายได้หรือกำไรจากการกระทำละเมิดเป็นส่วนหนึ่งของค่าเสียหายที่พึงได้รับ ซึ่งเป็นกรณีละเมิด ลิขสิทธิ์ และศาลจะไม่กำหนดค่าเสียหายอันเนื่องมาจากรายได้หรือกำไรจากการกระทำละเมิด ให้แก่ผู้ทรงสิทธิในกรณีละเมิดเครื่องหมายการค้า เนื่องจากไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้ จากที่กล่าวมา ข้างต้น แสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของศาลในการกำหนดค่าเสียหายอันเนื่องมาจากรายได้หรือกำไร จากการกระทำละเมิดให้แก่ผู้ทรงสิทธิ หากแต่มีข้อติดขัดในเรื่องบทบัญญัติกฎหมาย

ดังที่กล่าวไว้แล้วในบทที่ 4 ว่า หลักกฎหมายต่างประเทศ อาทิ ประเทศ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และญี่ปุ่น ได้กำหนดให้ผู้ทรงสิทธิสามารถเรียกร้องค่าเสียหายอันเนื่องมาจาก รายได้หรือกำไรเป็นการเพิ่มเติมนอกเหนือจากค่าเสียหายที่แท้จริง ซึ่งอาจเป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้ ประเทศเหล่านั้นไม่นำหลักในเรื่องค่าเสียหายในเชิงลงโทษ (Punitive Damages หรือ Exemplary Damages) มาใช้ในการเยียวยาความเสียหายทางแพ่งให้แก่ผู้ทรงสิทธิ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาถึง สถานการณ์ละเมิดลิขสิทธิ์ในปัจจุบัน จะพบว่า การละเมิดลิขสิทธิ์ในบางกรณี เช่น งานภาพยนตร์ ทำให้ ผู้ทรงสิทธิสูญเสียรายได้ที่เกิดขึ้นเพียงช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งหากผ่านพ้นช่วงเวลาดังกล่าวไปแล้ว ย่อมทำให้มูลค่าของงานลดน้อยลง กรณีดังกล่าวเปรียบได้กับการละเมิดความลับทางการค้า กล่าวคือ เมื่อมีการละเมิดความลับทางการค้า การเป็นความลับทางการค้าย่อมหมดสิ้นลง และทำให้ความลับ ทางการค้าไม่มีมูลค่าอีกต่อไป ซึ่งในกฎหมายความลับทางการค้าได้วางบทบัญญัติให้ผู้ทรงสิทธิสามารถ เรียกร้องให้ผู้กระทำละเมิดชดเชยค่าเสียหายในเชิงลงโทษได้

5. การจัดการกับสินค้าที่ละเมิด

หากกล่าวถึงมาตรการในการเยียวยาความเสียหายทางแพ่งในปัจจุบันย่อมหมายความว่า มาตรการเยียวยาความเสียหายทางการเงินและมาตรการชั่วคราว ซึ่งจะเห็นได้ว่า มาตรการดังกล่าวไม่สามารถหยุดการกระทำละเมิดอย่างต่อเนื่องได้ เนื่องจากผู้กระทำละเมิดยังคงสามารถจำหน่ายสินค้าละเมิดในท้องตลาดได้อีก อย่างไรก็ตาม หากเปรียบเทียบกับมาตรการทางอาญา จะพบว่า กฎหมายได้บัญญัติให้สินค้าละเมิดตกเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง หรือให้สินค้าละเมิดเครื่องหมายการค้าตกเป็นของแผ่นดิน มาตรการทางอาญาดังกล่าวจึงเป็นมาตรการหนึ่งที่ตั้งใจให้แก่มุทงสิทธิในการดำเนินคดีทางอาญามากกว่าการดำเนินคดีทางแพ่ง

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับมาตรการบังคับสิทธิทางแพ่งเกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา กรณีละเมิดลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า พบว่า มีปัญหาหลายประการ ได้แก่ การดำเนินกระบวนการพิจารณาทั่วไป มาตรการชั่วคราว การพิสูจน์ความเสียหาย การกำหนดค่าเสียหาย และการจัดการกับสินค้าที่ละเมิด ฉะนั้น ในส่วนนี้ ผู้เขียนมีความเห็นว่าควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการบังคับสิทธิทางแพ่ง ซึ่งอาจจำแนกพิจารณาได้ ดังนี้

1. การดำเนินกระบวนการพิจารณาทั่วไป

การควบคุมการประกอบธุรกิจด้านทรัพย์สินทางปัญญา โดยการจดทะเบียนผู้ประกอบการทางด้านทรัพย์สินทางปัญญาและกำหนดทุนจดทะเบียนตามประเภทของทรัพย์สินทางปัญญา ย่อมทำให้สามารถทราบภูมิฐานะหรือถิ่นที่อยู่ของผู้กระทำละเมิด และบังคับคดีกับทรัพย์สินของผู้กระทำละเมิดได้ อีกทั้ง ยังเป็นการสร้างมาตรฐานผู้ประกอบการธุรกิจด้านทรัพย์สินทางปัญญาด้วย

สำหรับการขยายผลจากผู้ประกอบการรายย่อยหรือลูกจ้างไปยังผู้ประกอบการรายใหญ่ โดยเฉพาะในกรณีองค์กรอาชญากรรม การวางบทบัญญัติกฎหมายให้อำนาจศาลมีคำสั่งให้ผู้กระทำละเมิดแจ้งบุคคลที่สามที่ร่วมในการผลิตและจำหน่ายของอันเป็นละเมิดและช่องทางในการจำหน่ายได้ ย่อมจะเป็นการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยของประเทศอีกด้วย ทั้งนี้ โดยพิจารณาด้วยว่าขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา 33 วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิที่จะไม่ให้ถ้อยคำเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเอง อันอาจ

ทำให้ตนถูกฟ้องคดีอาญา” หรือไม้อีกทั้ง การวางบทบัญญัติกฎหมายให้สามารถยึดทรัพย์ผู้กระทำละเมิดสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่มีความเกี่ยวข้องกับองค์การอาชญากรรมได้ตามกฎหมายฟอกเงิน

2. มาตรการชั่วคราว

การวางแนวทางหรือข้อพิจารณาเบื้องต้นในการมีคำสั่งของศาลไว้ เพื่อให้ผู้ทรงสิทธิหรือทนายความได้ศึกษาและนำมาตราการชั่วคราวมาใช้ต่อไป ย่อมเป็นการส่งเสริมให้มีการนำมาตรการชั่วคราวมาใช้ให้มากขึ้นในทางปฏิบัติ

สำหรับการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิในกรณีที่ผู้กระทำละเมิดอาจเคลื่อนย้ายทรัพย์สินให้หลุดพ้นจากการชำระหนี้ หากมีการวางบทบัญญัติกฎหมายให้ผู้ทรงสิทธิสามารถยื่นร้องขอให้ศาลมีคำสั่งห้ามผู้กระทำละเมิดเคลื่อนย้ายทรัพย์สินได้ก่อนที่ผู้ทรงสิทธิจะฟ้องร้องคดีต่อศาล ย่อมจะทำให้มาตรการชั่วคราวดังกล่าวเป็นมาตรการที่เยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. การพิสูจน์ความเสียหาย

การวางบทบัญญัติในเรื่องมีค่าเสียหายที่กำหนดไว้แน่นอนในกฎหมาย (Pre-established Damages หรือ Statutory Damages) โดยศาลจะกำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิตามอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ในกฎหมาย ตามลักษณะความผิดแต่ละกรณี เช่น หากเป็นการกระทำละเมิดโดยจงใจ หรือ การกระทำละเมิดในเชิงพาณิชย์ ศาลย่อมกำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิสูงกว่ากรณีการกระทำละเมิดโดยทั่วไป ย่อมเป็นการลดภาระการพิสูจน์ความเสียหายของผู้ทรงสิทธิและเป็นทางเลือกให้ผู้ทรงสิทธิได้รับการเยียวยาความเสียหายที่เป็นธรรม นอกเหนือจากการพิสูจน์ความเสียหายในกรณีปกติอีกด้วย

4. การกำหนดค่าเสียหาย

การมีหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่กำหนดราคาประเมินสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาไว้ เพื่อประกอบการคำนวณค่าเสียหายของศาล หรือ มีบทบัญญัติที่ให้อำนาจศาลในการแต่งตั้งผู้ประเมินราคาที่ได้ทำการขึ้นทะเบียนไว้ ให้ทำหน้าที่คำนวณค่าเสียหาย ย่อมจะเป็นการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ทรงสิทธิได้เป็นธรรมยิ่งขึ้น

นอกจากนั้น ควรมีการวางบทบัญญัติกฎหมายให้ชัดเจนว่าผู้ทรงสิทธิสามารถเรียกร้องค่าเสียหายอันเนื่องมาจากรายได้หรือกำไรอันเนื่องมาจากการกระทำละเมิดจากผู้กระทำละเมิดได้ ซึ่งเป็นแนวความคิดในการให้ผู้กระทำละเมิดชดเชยค่าเสียหายอันเนื่องมาจากรายได้หรือกำไรจากการกระทำละเมิด สอดคล้องกับหลักกฎหมายต่างประเทศที่มีการกำหนดให้ผู้ทรงสิทธิสามารถเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวเป็นการเพิ่มเติมนอกเหนือจากค่าเสียหายที่แท้จริง

อีกทั้ง ควรมีการวางบทบัญญัติกฎหมายให้ผู้ทรงสิทธิสามารถเรียกร้องให้ผู้กระทำละเมิดชดเชยค่าเสียหายในเชิงลงโทษได้ในกรณีที่การละเมิดลิขสิทธิ์ส่งผลให้มูลค่าของงานลดน้อยลงและเป็นการยากในการคำนวณความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการกระทำละเมิดดังกล่าวได้ แม้ว่าตามความตกลง TRIPs จะมีได้บัญญัติให้ประเทศไทยมีพันธกรณีในการเยียวยาความเสียหายทางแพ่งโดยการกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษให้แก่ผู้ทรงสิทธิก็ตาม ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้กระทำละเมิดเข็ดหลาบต่อการกระทำผิด

5. การจัดการกับสินค้าที่ละเมิด

การวางบทบัญญัติกฎหมายในส่วนที่เป็นการเยียวยาความเสียหายทางแพ่ง โดยให้อำนาจศาลในการมีคำสั่งให้จัดการกับสินค้าที่ละเมิด รวมถึง วัสดุ อุปกรณ์ ที่มีส่วนสำคัญในการผลิตสินค้าละเมิด เพื่อมิให้สินค้ากลับเข้าสู่ช่องทางในเชิงพาณิชย์อีก อันเป็นการเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 75 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2543 มาตรา 115 ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับหลักกฎหมายต่างประเทศ อาทิ ประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ ทั้งนี้ เพื่อให้มาตรการทางแพ่งมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและเป็นการส่งเสริมให้ผู้ทรงสิทธินำมาตรการทางแพ่งมาใช้มากขึ้น

การแก้ไขข้อขัดข้องตามที่ผู้เขียนได้เสนอแนะดังกล่าวข้างต้นนั้น จะช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าว อันเนื่องมาจากมาตรการบังคับสิทธิทางแพ่งเกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญากรณีละเมิดลิขสิทธิ์และเครื่องหมายการค้า อันเป็นการส่งเสริมให้มีการนำมาตรการบังคับสิทธิทางแพ่งมาใช้มากขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ รวมทั้ง แนวความคิดของกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา อีกทั้งยังเป็นการลดภาระให้กับภาครัฐ ไม่ว่าจะเป็นด้านทรัพยากรบุคคล หรือ งบประมาณ ตลอดจน การสร้างให้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการเคารพสิทธิด้วย